

SENTÈNCIA de 22 d'abril de 2004

Costes: criteris per a la seva imposició.- Costes en el cas d'aplanament a la demanda.- Mala fe

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En els autes del judici civil núm. B-1381-1/003, tramitat pel procediment establert en la Disposició addicional Segona de la llei d'Arrendaments de finques urbanes, instat pel Sr. Pere F.S. contra la Sra. Teresa F.R., el 3 de novembre passat l'Hble. Batlle va dictar una Sentència en la qual va condemnar la demandada al desnonament, a pagar les quantitats que la Sentència diu en concepte d'ocupació indeguda, a la penalització a què es refereix i a les costes processals incloent-hi honoraris d'advocat a acreditar en execució de sentència.

II.- Disconforme la Sra. Teresa F.R. va interposar aquest recurs d'apel·lació el qual ha estat tramitat d'acord amb la Llei.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ.

FONAMENTS DE DRET

I.- L'únic greuge que l'apel·lant al·lega és que la Sentència de l'Hble. Batlle li hagi imposat les costes de la 1a instància a pesar que s'havia aplanat a la demanda abans de contestar-la, ço que -al seu entendre- el Batlle no havia de fer segons "*la jurisprudència reiterada i uniforme dels tribunals andorrans*" i segons "*el dret comparat concretament en el dret processal espanyol, que invoco a títol orientatiu...*". Fa citació de l'art. 523 derogat de la Llei d'enjudiciament espanyola de 1881, i del 395,1 de la d'enjudiciament espanyola vigent de 2000.

II.- Es sabut que la normativa andorrana en matèria d'imposició de costes la integren la Constitució de ZENÓ (Codi 7,51,5) la qual va introduir la regla objectiva d'imposició de les costes al litigant vençut d'acord amb la màxima "*victus fert expensas*", i la Novel·la 82, Capítol 10 la qual va establir l'excepció que si el jutge "*veiés que cap de les parts no està obligada a l'import de les costes, potser per la varietat del negoci*" ho declari així en la seva sentència. Aquestes normes deixen al bon criteri del jutge fer ús de l'excepció de no imposició de les costes al litigant vençut **si aprecia que tenia una causa justa per a litigar.**

III.- No hi ha a Andorra una norma específica sobre costes aplicable al cas que es produeixi l'aplanament del demandat abans de la contesta, i no és cert que existeixi sobre aquest punt la norma de no imposició segons "*la jurisprudència reiterada i uniforme dels Tribunals andorrans*" com desmenteixen per exemple les Sentències d'aquesta Sala de 13 d'abril i 22 de setembre de 2000, 24 de maig de 2001 etc. Conseqüentment, escau aplicar els criteris generals (assenyalats en el fonament anterior) segons els quals les costes s'imposen al litigant vençut tret que el Batlle apreciï en ell una "*iusta causa litigandi*", que és el que ara cal aquí examinar.

IV.- El VII CONSIDERANT de la Sentència apel·lada aplica la regla general d'imposició al litigant vençut de l'emperador ZENÓ (Codi 7,51,5) i condemna la demandada al pagament de les costes "*perquè malgrat s'aplanà a la demanda en el moment de la contesta, res ha fet pel compliment amb anterioritat a la mateixa, tenint coneixement des de fa més de dos anys, des de que va ésser requerit per l'agent en data 19 d'abril del 2001, de que havia de retornar el local arrendat el més tard per tot el dia 31 de juliol del 2003, apreciand-se per aquest Tribunal mala fe per part de la demandada*".

La demandada -recurrent s'aplanà a la demanda, amb la qual cosa va acceptar que havia de desallotjar el local "*el més tard per tot el dia 31 de juliol del 2003*"; havia estat avisada més de dos anys abans i no el va desallotjar el 31 de juliol de 2003 ni al moment d'aplanar-se el 27 d'octubre de 2003; i ens trobem ara al mes d'abril del 2004 i encara no l'ha desallotjat tot i que l'Hble. Batlle a la Sentència apel·lada del 3 de novembre del 2003 ja li feia avinent la "mala fe" que apreciava en la seva conducta en retenir un local que la mateixa demandada reconeixia que havia d'haver desallotjat el 31 de juliol del 2003.

No hi ha lloc per tant que els òrgans jurisdiccionals puguem veure en l'actuació processal de la

demandada una justa causa de litigar; raó per la qual escaurà confirmar la Sentència apel·lada i imposar-li també les costes de la 2a instància.

Conclusió que seria la mateixa segons el dret comparat que la recurrent invoca: l'art. 395,1 paràgraf segon de la vigent Llei d'enjudiciament civil espanyola del 2000 disposa que s'entendrà que hi ha hagut mala fe del demandat si s'aplana a la demanda abans de contestar-la quan hagués estat requerit amb anterioritat; cosa que, com roman dit, aquí havia succeït.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR aquest recurs d'apel·lació; CONFIRMAR la Sentència apel·lada i IMPOSAR a la recurrent les costes del recurs amb inclusió dels honoraris de l'advocat de l'arrendador.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-